

Isonkyrön herättäjäjuhlat
Aattoseurat
perjantai 6.7.2012
Petri Hautala

Hyvä herättäjäjuhluvieras. Tervetuloa tänne Pohjanmaan lakeuksille, jossa näkee kauas. Näkemistä eivät estä liiemmästi metsät tai mäet, vaan parhaimmillaan lakeutta riittää silmän kantamattomiin.

Me ihmiset katsomme mielellämme kauas. Tarkoitan tällä sitä, että mielellämme tarkkailemme toistemme vikoja ja puutteita, uskonmäärä tai uskon puutetta. Teemme arvioita toisista jopa pelkkien iltapäivälehtien lööppien perusteella ja luulemme tuntevamme toisen läpikotaisin. Kotisohvilta on helppo kauhistella kuinka taas joku julkisuuden henkilö on joutunut kännykkäkameran uhriksi nolossa tilanteessa. Toisten vioista ja synneistä on helppo ja mukava tehdä parannusta.

Omat puutteet ja viat pidämme sen sijaan mielellämme visusti salassa. Kenenkään ei tarvitse tietää millaisia ajatuksia mielessäni on käynyt, minkälaisia tekoja olen elämässäni tehnyt? Jokaisella meistä on salaisuuksia, jotka ovat vain meidän tiedossamme. Niitä ei voisi edes lähimmilleen tunnustaa. Mietipä minkälaisia otsikoita meidän jokaisen elämästä saisi, kun nokkelat toimittajat vääntäisivät ja kääntäisivät, yllättäisivät meidät juuri sopivalla hetkellä. Tuskin meidän elämämmeäkään olisi kovin kaunista katseltavaa.

Kun tulemme Jeesuksen silmien eteen, meidän olisi osattava kääntää katseemme kaukaa lähelle, omaan sisimpään asti. Jeesuksen kaikki näkevien silmien edessä, ei auta vilkuilla mitä muut ovat tehneet tai jättäneet tekemättä tai millaista on toisten usko. Hänen silmiensä edessä on vain syntinen ihminen ja Kristus, joka lukee meitä kuin avointa kirjaa. Siinä paljastuu kaikki mitä me olemme tehneet tai jättäneet tekemättä. Siinä paljastuvat ajatuksemme ja tunteemme, siinä paljastuu millaista on uskomme. Mitään emme voi peittää ja piilottaa. Kristus näkee senkin, mitä itse emme näe.

Monet Siionin virsien runoilijat ovat viisaasti kirjoittaneet syntisen ihmisen paikasta Kristuksen edessä. Niissä virsissä ei katsota ympärille ja voitotella toisten jumalatonta elämää. Niissä katsotaan ainoastaan omaan sisimpään. Kun luemme sellaisten miesten tekstejä kuten Kahl, Odhelius, Nyberg tai Stenbäck, on heidän teksteissään voimakkaasti läsnä vain omat puutteet ja synnit, niiden esiin tuominen ja kauhistelu. Niissä virsissä luotetaan yksinomaan Kristuksen päätäntävaltaan, siihen että hän armahtaisi vaivaista syntistä. Siionin virressä 115 Odelius kirjoittaa viisaasti: ”Minua estä ihmisten vikoja tarkkaamasta, Turhien juorupuheiden Perässä juoksemasta, Kun omissani kyllin on, Kilvoitteluni kelvoton Kun näkyy kirjastasi.”

Eräs Raamatun puhuttelevimpia Jeesuksen kertomuksia on fariseus ja publikaani temppelissä rukoilemassa. Se on myös kuva siitä, kuinka meidän pitäisi katsoa lähelle kauas katsomisen sijaan. Ensimmäisenä temppeliin saapui fariseus. Hän jäi paikalleen seisomaan ja kiitti Jumalaa siitä, ettei ole niin kuin muut ihmiset: rosvot, huijarit, huorintekijät tai vaikkapa niin kuin vieressä oleva publikaani. Siinä oli uskonnollinen ylpeys huipussaan. Omakehu haisi. Publikaani taas jäi taemmas, eikä uskaltanut edes katsetaan kohottaa. Hän löi rintaansa ja totesi: ”Jumala, ole minulle syntiselle armollinen” Jeesus sanoi, että publikaani lähti vanhurskaana kotiin, mutta fariseus ei.

Körttiläisyyttä voidaan helposti syyttää siitä, että voivottelemme vain omaa tilaamme, käperryimme syntiin, suorastaan piehtaroidimme siinä. Miksi emme tee mitään? Eikö kristityn ihmisen pitäisi tuottaa hyvää hedelmää, eikö uskon pitäisi synnyttää rakkautta lähimmäisiä kohtaan? Eikö kristityn juuri tunnista siitä, että hän tekee hyviä tekoja?

En tiedä, ovatko körttiläiset rakkaudessaan sen parempia tai huonompia kuin toisetkaan. Ehkä takana on ennemminkin ajatus siitä, että emme tekisi arvioita toisista sen perusteella, mitä vajavaiset silmämme näkevät. Joskus nimittäin olen huomannut, että suurimmat rakkauden hedelmät ovat syntyneet juuri siellä, missä kukaan ei niiden uskonut syntyvän. Ja toisaalta, siellä missä uskosta puhutaan kovimpaan ääneen, onkin vain tuomion sanoja ja rakkaudettomuutta. Tyhjiä puheita.

Mieleeni on jäänyt vuosien takaa herättäjäjuhlista edesmenneen rovastin neuvo, joka liittyi juuri uskoon ja hyviin tekoihin, uskon hedelmiin. Neuvo kuului jotenkin tähän tapaan: "Rakastakaa ja tehkää hyvää toisillenne. Pyrkikää hyvään ja välttäkää pahaa. Eläkää kunnollista elämää. Tuottakaa hyvää hedelmää. Mutta... älkää milloinkaan kuvitelko, että teidän hyvät tekonne tai hedelmänne vaikuttaisivat Jumalan armoon teitä kohtaan. Ihminen pelastuu yksin Kristuksen tähden, ei sen tähden, millaisia me olemme tai mitä olemme saaneet aikaan." Jeesuksen silmien edessä ei auta kehuskella uskon vahvuudella tai tuoda hyviä tekoja julki. Hänen silmiensä edessä voimme vain sanoa: "Jumala, ole minulle syntiselle armollinen." Siitä on hyvä lähteä rakastamaan ja palvelemaan lähimmäistään.